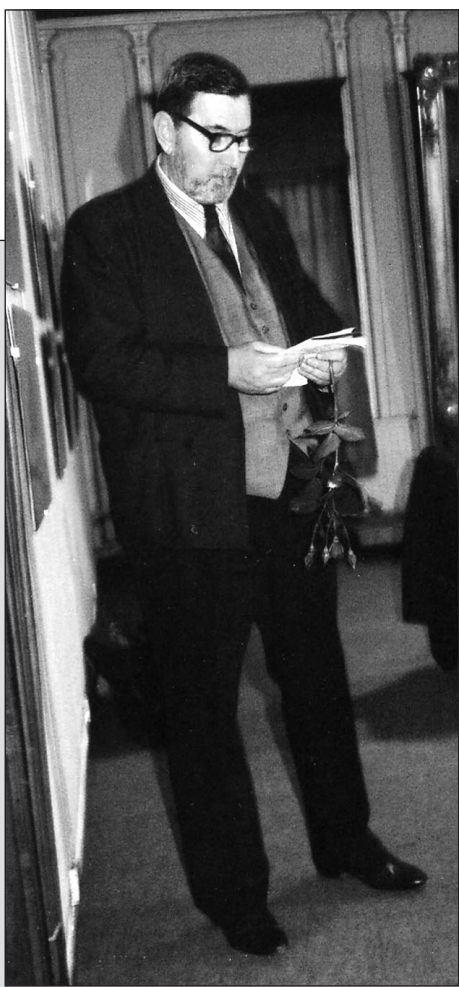

Поетът Воймир Асенов

САМОТАТА Е КОСМИЧНА БОЛКА

● Поетът е един от глашатаите на застраховането

В Пловдив, Етнографския музей, 2004 г.

Воймир Асенов е роден в град Петрич. Автор е на 18 стихосбирки. Още първата му книга „Асенова крепост“, 1969 г., е отличена с първа награда за поезия от литературния вестник „Пулс“. Следват други регионални и национални награди, между които за стихосбирката му „Поетичен олтар“, 1998 г., награда за поезия на Съюза на българските писатели, „Кукерски листник“, отличена от фондация „Земята и хората“, 2002 г. и др. Преждеван е на руски, английски, немски, френски, хинди и почти всички славянски езици. Работил е в литературни вестници и издателства. Сега е член на Управителния съвет на СБП. Последната му стихосбирка е „Блудният вятър“.

чер и помагаше да тропосва и разкроява натрупаните поръчки. Веднъж леля Ванга дошла и се заприказвали. Мимоходом майка ми я попитала да й каже дали сестра ми ще бъде приета в Софийския университет - предишния ден тя бе заминала за София и мама я изпрати с менче вода и един локум от кутийка. Аз едва не изядох другите локуми. Добре, че бяха останали два. По тях леля Ванга позна и предсказа нещо за сестра ми, които се случиха буквално след дни, а за мен след десетина години. Какво точно - е сакрална тайна, но предсказанието опи-

казания. Така е с големите, с истинските и най-вече с искрените поети. Лъжеш ли, нагаждаш ли се особено - слугуваш ли на силните на деня - дори да имаш дарба да съчиняваш стихове, ти си обречен на презрението на хората. Днес има такива псевдопоети. Виждаме ги по телевизията и по вестниците - „на всяко гърне мерудия“ са. Хората ги плюват, а те мислят, че роса ги роси - „гъон сурати са“. Действителността винаги е била широко понятие - няма само днешна. Тя е свързана с вчера и с утре. И ако народът е в беда, а Поета не вижда това

си, дори и на бъдещите хора, а това е огромна отговорност. Отговори, а не констатации искат хората. Моят отговор за действителността е, че разбойници днес налагат Злото вместо Доброто, но Животът е устроен така, че Доброто винаги побеждава. И аз вярвам. Тук искам да кажа, че в днешния свят на отчуждението има едни хора, които са съюзени в Сисателска гилдия, наречена СБП. И те са единственият отговорен духовен парламент на съвременното ни.

- **Призванието на поета негов Демон ли е, или негов Ангел?**

- Според мен поетът е любимото дете на Първотвореца - непослушно като Прометей и изкушено от демоничната антисила. Затова от едното око на Поета наднича Ангел, а от другото - Дявол. Поетът е скептичната наивност и усмивката му е винаги с ъглите на огорчението. Поетът се докосва до Познанието, но това му носи само печал, защото разбира колко малко знае и колко огромен и непознаваем е светът, който се побира в душата на Човека. Всъщност бих казал, че Поетът е среда и околност на средата на човечес-

Мелнишки празници на поезията, 2001 г.

раше до съдбовни развои на живота ни и на сестра ми, и на мен. Касаше се за живота и смъртта и леля Ванга предсказа, без да казва края. Така че аз и вярвам, но не съчинявам небивалици за нея. Грехота е!

- **С какво е орисан жребиът на поета в днешната действителност?**

- Поетът също е орисан с Божия дарба и също интуитивно, а и в резултат на тънката си чувствителност и способността да наблюдава и анализира живота и събитията подробно може да прави пред-

и не страда с него, той не е поет. Ориста на Поета е да бъде съпричастен с всичко човешко. Да го кори и възпява. Само когато неговият пример е свързан с готовност за саможертва, само тогава хората го възприемат и му вярват. Поетът е духовен водач на съвременниците

Рецитал на поета в Литературен салон „Дамян Дамянов“ при читалище „Николай Хайтов“, 2006 г.

Самотата ли е единствената вярна любима на поета и как тя го изразява?

- Интересно формулиран въпрос - как се изразява самотата, ако правилно съм ви разбрал... Ами, след като помислих доста, стигнах до предположението, че Самотата с главна буква е персонаж, който е затруднявал и Първотвореца. Сигурно Бог,

на“, което от гръцки значи добрата майка или кръстница. Тя самата едва ли е знаела колко хиляди дечица е кръстила. Този почти приживе свят образ на леля Ванга е проектиран в паметта на съвременниците ѝ и в добрите ѝ дела. Аз не обичам да пиша за нея, макар че има какво да разкажа. Посветил съм ѝ стихове, но спомени избягвам да разказвам, защото всяко фамили-

за да ѝ отговори, е дал дарбата на Поета и го е упълномощил да се разпръва с нея. И ето сега всички поети обясняват на самотата, че страдат от несподелена любов, изпитват мъка и печал от отблъсната взаимност, която е характерна за високомерното държание на Евините дъщери, които въпреки ухаждането на синовете на Адам се държат студено с тях. Философствам, защото Самотата е космична болка. Човек, било то мъж или жена, от паметивек пита: „Има ли някой отсреща?...“ И като не получава отговор, започва да пише стихове, да рисува, да музицира, да майстори нещо от мъртвата материя и да ѝ вдъхва Дух по образ и подобие на Първотвореца. В тоя ред от мисли можем да кажем, че Самотата е заквасата на хляба и на киселото мляко на музите, т.е. тя е необходима за творческия процес. Но до сега аз не съм и чул да ми продума една думичка - мълчи като Сфинкс сред пясъците на Времето. И, както е казано, Времето се страхува от нея и я умолява... Та и аз така - я умолявам да ми обърне внимание и чакам! ...

- **Познавахте ли лично човеколюбката леля Ванга, пророчицата? Разкажете ни свои спомени за тази свята жена?**

- Докато беше на този свят, леля Ванга познаваше лично почти всички жители на град Петрич. Наричаха я „калима-

Солова изява, 2006 г.

арничене с тази велика човеколюбка е почти светотатство. А много хора, които в действителност ѝ бяха близки и познати, започнаха да съчиняват глупости за нейното ясновидство и да дръзват дори да го обясняват. Едно е безспорно - леля Ванга имаше Божия дарба да ясновидства и самата не спекулираше с тази си тежка мисия, дадена ѝ от Провидението. Науката първа ще я обяснява и ще се съгласява с нейните феноменални предсказания. За да задоволя любопитството на читателската ви аудитория, ще споделя само един случай на леля Ванга... Тя беше приятелка с майка ми и заедно си шиеха типичните за възрастните летни дрехи при една и съща тяхна връстничка - леля Люба. Тя живееше в апартамента под нас, а мама надве-

ВОЙМИР АСЕНОВ

МИТИЧНА КРЪСТНИЦА

„Never more!“ - Едгар Алън По

Онази ми птица, най-черна, най-мрачна,
онази ми птица - проклета, прокобна -
дето не може да пее, а грачи,
тя кръстница ни е от люлка до гроба..
Орисница тя ни е, тя е свидетел
на всичко, което в Света ще се случи,
и чака ни Цербер - триглавото кучи.
Самата тя къс е от Божия гавра.
Тя сянка е тъмна на нощната мълния -
та, вижте я - птица със името - гарван,
зърното на слънцето зей да погълне..
И Времето с нея прелита - отлита..
С кентавъра Хирон тя беше връстница.
Кой друг изкълвал е на Омир очите,
ако не е птицата, мрачната жрица?!
Тя има от антитвореца задача
да бди вместо Цербер над тварите живи
и, който провидец е, бял ден да не види.
Тя знае - Човек е роден със разпятие -
кентавър той беше, но птица не е той -
от кръста надолу го дърпа Земята,
от нагоре го тегли Небето!
Тя знае - че Богът-творец ще се трогне
над него и нея, когато признаят,
че те са крадците, крадците на Огъня,
а не Прометей или Ева от Рая..
Човекът и птицата трябва да стъкнат
от огъня общ, от звуците - песен -
не мраз и омраза, не мрак и не мъка,
а земна любов и любов принебесна!
Тогава - не, никога веч, а тогава
ще чуем отново гласа на безсмъртните.
И - не, Невър мор, а Осанна и Аве
със теб ще повтори митичната кръстница!

твото и в това е неговата казън (старовременска дума - наказание).

- **Мислите ли и днес, че „душата на поета е кандило, препълнено с Божията милост“?**

- Благодаря ви, че ми задавате въпрос с цитат от мое стихотворение. Мисля, че метафората за кандилото кореспондира с по-горе казаните думи за душата на Човека. Заложено е във всеки от нас едно пламъче, което ни облагородява - то е светлината в очите ни, мерака да опознаем безкрайното - угасне ли това кандило, угасва и Животът. Затова казвам, че е Божия милост. Опасно е, когато човек сам гаси това космическо кандило - може би единственото в Мирозданието.

- **Чувствате ли се застрахован в стиховете си?**

- Да! В тях ми е топло и студено. Тъжно и радостно, но винаги сигурно, защото ме закриля Доброжелателството.

- **Какво е отношението ви към застраховането?**

- Положително. Бих казал дори, че поетът е един от глашатаите на застраховането. Та нали Застраховането и Поета бранят и пазят Доброто и Живота. Ето защо и в „Застраховател прес“ е добър вестник.

Разговаря
МАРИЯ МИТЕВА